

[Hjortlund Christensen]

ikke gør det, må det beklageligvis betragtes som simpel kommunistisk propaganda.

Det ligger desværre sådan, at man ikke i bemærkningerne til disse forslag har skelnet mellem, hvad de forskellige former for erhvervsliv står for. Det er, ligesom man glemmer, at man i realiteten har to former for erhvervsstruktur her i landet. Man har jo et mindre erhvervsliv, og så har man monopol-selskaberne, og jeg skal være den første til gerne at ville skille disse to parter ad på en fornuftig måde. Derfor mener jeg, at det er helt skudt over målet, når man ønsker ændringer fra 37 pct. til 66 $\frac{2}{3}$ pct. i udskrivning og med hensyn til kommunal udskrivning fra 15 pct. til 50 pct.

Det var interessant – når der nu ikke er nogen sideordnede forslag – at spørge, hvorfra forslagsstillerne egentlig vil skaffe dækning for det investeringsbehov, selskaberne fremover vil få, når de ikke får lov til at bruge disse midler til opsparing og nyinvestering. De store monopolselskaber har ikke problemer med at ændre deres priser og få disse omkostninger lagt på varepriserne, men det mindre erhvervsliv sidder i en helt anden situation. Det synes jeg er noget af det helt væsentlige ved disse to lovforslag, og jeg kan kun sige, at retsforbundet absolut ikke kan støtte dem.

Waldorff (VS):

Vi synes i VS, at det er meget nyttigt, at DKP i bemærkningerne til lovforslag nr. L 30 trækker op, hvad arbejdsgiverne faktisk har fået foræret siden septemberforliget i 1975. Specielt er den slags opremssninger nyttige til at sætte lys på, hvad indkomspolitik egentlig er for noget, nemlig slet og ret kapitaloverførsler fra lønarbejderne til virksomhederne. Det er ikke andet, og det kunne faktisk være meget rart, hvis man også sagde det direkte fra socialdemokratiets side i stedet for at skabe en formentlig bevidst forplumring med den stadige snak om, at det, man i virkeligheden ønsker, er en socialt retfærdig indkomspolitik, altså at man, samtidig med at man fører den her tale om en mulig socialt retfærdig indkomspolitik, fortsætter foræringen til selskaberne, til virksomhederne, både igennem direkte tilskud og igennem afskrivningsregler og lavere skatter.

Jeg mener også, at man i den forbindelse kan nævne LOs holdning til de her ting, som gang på gang går ud på at sige, at hvis man skal gå med til indkomspolitikken, må man kræve, at der også bliver gjort indhug i andre indkomster. Men hver gang accepterer LO ligesom socialdemokratiet, at retningen er den stik modsatte, nemlig at mens indkomspolitikken fortsætter over for lønarbejderne, så bliver tilskuddene til kapitalen større og større.

Der kunne være grund til at opholde sig et øjeblik ved argumentationen for tilskud af forskellig art til kapitalen. Det bliver igen af skatteministeren kaldt beskæftigelsestilskud, og de borgerlige synger med på den samme melodi, nemlig at formålet med de lave beskatninger af aktieselskaberne er at bevare arbejdspladser osv. Det havde vi en større diskussion om i forbindelse med det sidste augustforlig, hvor en lang række spørgsmål og svar afslørede, at formodningerne om mere beskæftigelse ved kapitaltilskud ikke bygger på spor andet, end at man har nogle fromme ønsker om, at det faktisk vil virke sådan. Det er ønsker, som går stik imod, hvad al fornuft siger, nemlig at kapitaltilskud bliver brugt til at gennemføre rationaliseringer, hvad der skaber yderligere arbejdsløshed. Det bedste bevis for det er jo, hvad der faktisk sker, og hvad der faktisk er sket, siden man startede på de større udpumpninger med septemberforliget i 1975, nemlig at arbejdsløsheden vokser støt, og det bliver den ved med.

Det kan selvfølgelig også have andre årsager, men jeg mener, det er meget svært for regeringen og de borgerlige partier at tage virkeligheden til indtægt for, at det er rigtigt, når man siger, at kapitaltilskud betyder flere arbejdspladser. Når man skal forsvare arbejdsgivertilskud og vil påstå, at de faktisk giver arbejdspladser, så henviser man til de forskellige berømte økonomiske modeller, som man bruger i økonomisk sekretariat og i det økonomiske råd. Derfor kunne der være grund til at citere det sidste bilag, som skatteudvalget har fået fra det økonomiske sekretariat. Det hedder bilag 39 til L 208, og der siges, at ved beregningerne af forligets virkninger har man ligesom i regeringens oplæg forudsat, at det reaktionsmønster og de økonomiske sammenhænge, der har karakteriseret den danske økonomi gennem en længere